

NUMMER 9

Den svære kunst *ikke* at give råd

1. juli 2025 af [Signe Dagmar Herlevsen](#)

0

ORAKLET TALER

999999

Forfatter/tegner: Liv Strömqvist

Forlag: [Cobolt](#)

Form: 248 sider i farver, hæftet, 17 x 24 cm

Vejl. pris: 299,-

Udgivelsesår: 2025

Udgivelsesland: Danmark

Kan man kalkulere sig til sne og kærlighed? Og hvis svaret er 'nej', skal man så helt holde op med at prøve?

Oraklet taler af Liv Strömquist er en bog, der søger svar på, hvorfor mennesket er så ivrigt i sin søgen på svar, og som

diskuterer, hvem der har licens til at give løsninger på alle livets store gåder, blandt andet publikumsfavoritten ”hvordan holder jeg døden fra døren så længe som muligt?”

Jeg må hellere bekende den pinlige kulør, at dette er den første af Liv Strömquists bøger, jeg læser. Ikke på grund af modvilje, men jeg har nok bare ikke orienteret mig grundigt nok om, hvad der rører sig på den nutidige nordiske tegneseriehimmel. Og Liv Strömquist er en stjerne på den himmel, kan jeg forstå. Hun har udgivet flere samfundskritiske og satiriske tegneserier, men denne er altså den første, der falder mig i hænde.

Tegneserien er af den art, hvor illustrationerne er til for at understrege teksten, ikke omvendt. Nogle gange er billedsiden helt fraværende, og teksten er simpelthen bare delt op i talebobler på en farvet baggrund. Andre gange får billederne lov at tale for sig selv, og gør det godt. Tegningerne afspejler den absurditet, der ofte kommer til udtryk i teksten. Det er et teksttungt værk, men med en gennemgående humoristisk og kronisk-ironisk undertone.

Oraklet taler er delt op i syv afsnit. Ingen af afsnittene har overskrifter ud over et stort blævrende tal, der bebuder enden på ét og starten på noget andet. Hvert afsnit dykker ned i sit eget lille fokusområde, og sammen udgør de forskellige dele et patchworktæppe, der skal illustrere en pointe.

Hvad pointen er, kan være sværere at nå ind til.

I mine noter skrev jeg løbende, hvad jeg tænkte måske kunne være moraler eller konklusioner – efterfulgt af spørgsmålstejn. Som sådan er det nok ikke meningen, at man skal have pointen serveret på et sølvfad. Det er også helt fint, for det kan godt blive lidt kvalmt, når man føler sig tvunget til at æde hele moralen i én stor bid. Jeg kan egentlig godt lide, når man bagefter har mulighed for lige at vende det hele et par gange eller tre i hovedet, før man *måske* når frem til en slags forløsning.

Min læsning af værket er dog, at Liv mener to ting, og det er, at velmenende råd og vejledninger om kost/motion/generelt velvære fylder for meget i verdensbilledet og i særdeleshed på de sociale medier, og at den blotte eksponering for disse råd og vejledninger kan have den stik modsatte effekt – det generelle velvære forringes.

Hvordan bliver man sund og glad?

Det *kan* virkelig være svært at holde sig fra den fristende selvophøjelse, der følger med at give andre gode råd. Det viser sig også, igennem en del af den forskning Liv Strömquist henviser til, at det er bedre for selvet at give råd end det er at få dem. Og råd kan sandelig fås i spandevs. Råd om, hvordan man bliver sund og glad, hvordan man får smuk hud og en god morgenrutine, hvordan man dominerer kvinder, indtil de slet ikke kan lade være med at knuselske en, og meget meget mere.

Men som Liv Strömquist så rigtigt skriver, kan den kalkulerede indsats af og til spænde ben for sig selv. Lige som man ikke kan fremmane naturligt koldt og ruskende snevejr, kan man heller

ikke med excel-ark eller kåsmoothies sikre sig den dybfølte kærlighed, der giver kuldegysninger og heler det indre sårede barn.

Langt hen ad vejen er jeg vældigt

begeistret for *Oraklet taler*, på trods af at det kan føles lidt som at læse en ph.d.-afhandling i tegneserieform med svingende kildehenvisning. Jeg føler mig set, når Liv Strömquist taler om en herskende samfundspligt til at have det godt, og ikke mindst sjovt! Jeg har selv valgt ikke at søge jobs, hvor der i jobopslaget har stået ting som "det forventes, at du kan indgå i vores team af sjove og udadvendte kollegaer" – med den tanke, at det kan jeg umuligt leve op til.

Liv belyser kontrasten mellem nutidens lykke-pligt og tidligere tiders lidelses-pligt, og det at samfundet overhovedet beskæftiger sig med hvordan man går rundt og har det, eller rettere *bør have det*, som enkeltindivid.

Der stilles også spørgsmålstejn ved den generelle materialistiske indstilling til velvære som salgsvare. Altså det at personlige problemer kan løses ved at købe de rigtige cremer, bøger, eller online masterclasses. I kapitel 6 rejser Liv Strömquist et super interessant spørgsmål: Hvor vi egentlig har den reelle indflydelse på og kontrol over vores egen lykke? Er det helt nært hos os selv, eller som del af en større social struktur?

MEN HVAD SKULLE MAN SÅ GØRE MED SIN DØDSANGST?

DU HUSKER VEL DET HER MED AT

1. DU OG ALLE DU ELSKER EN DAG SKAL DØ

OG 2. DENNE DIN OG ALLE DU ELSKERS DØD KAN SKE PÅS HVORNÅR DET SKAL VÆRE OG ER HELT UPMULIG FULDSTÆNDIG AT SLIPPE FOR KONTROLLERER ELLER FORUDSE?

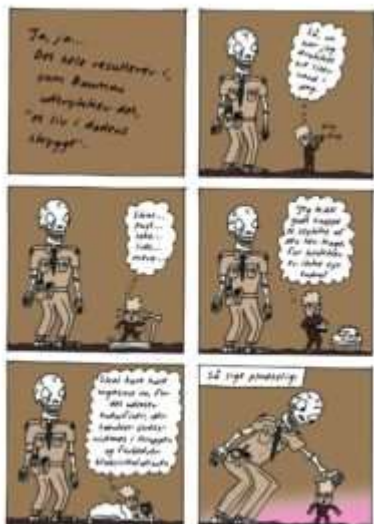
EN, DER HAR SKREVET MEGET OM, HVORDAN VI I SENMODERNITETEN HÅNTERER VORES EGEN DØDELIGHED, ER SOCIOLOGEN ZYGMUNT BAUMAN.

Live, laugh, love!

Liv Strömquist er sjov, for det meste. Jeg fnes flere gange luft ud af næsen, som da helgenen Katarina forhandler med Gud om sin fars ophold i skærsilden imod at hun så selv må døje med hoftesmerter, indtil hun dør af sult i ophøjet askese. Eller ved portrætteringen af Meghan Markle der skriver "Live, Laugh, Love" med sprittusch på bananer til sexarbejderes madpakker. Eller ved sammenligningen mellem en russisk babushka-dukke og den afpilning af selvet, man må igennem for at komme ind til sit allerinderste og mest sande jeg - blot for at få at vide af den lille træbaby inderst i dukken, at man skal gå til paddleboarding.

Når jeg alligevel ”kun” giver *Oraklet taler* tre 9-taller, er der fordi den i sin sidste tredjedel begynder at føles mindre vedkommende, og til tider en smule klagende på den lidt indsigtsløse måde.

Der bliver spurgt, hvorfor gode mennesker har det dårligt, når dårlige og amoralske mennesker har det godt og lever i sus og dus. Der er nok mere nuance i verden, end at ALLE gode mennesker har det dårligt, og at ALLE dem der lever i sus og dus er onde og modbydelige. I virkeligheden er lidelse nok en del af den menneskelige oplevelse, og går igen over hele spektret.

Der bliver også skelnet lidt imellem, hvad der er acceptable traumer, og hvad der ikke er. Jeg tror ikke nogen nogensinde har vundet konkurrencen ”hvem er det mest synd for?”, og for at vende tilbage til Livs egen pointe, kan det undre, at man som menigmand overhovedet beskæftiger sig med at måle og veje andres smerte.

I det hele taget er der jo tale om personlige meninger fra forfatteren.

Selvom det kan man som læser blive helt i tvivl om, da meningene til tider stilles op som matematiske regnestykker, med et medfølgende facit. For eksempel lyder regnestykket på et tidspunkt: Hvis du sætter grænser i usunde relationer (A), betyder det at du sorterer al ubehag og smerte ud af dit liv (B),

hvilket vil resultere i total isolation og død i ensomhed og åndelig askese (C) i stærk parallel til den salige helgen Katarina. Sådan lidt A i anden plus B i anden er lig med akut hudsult. Respekt og kærlighed til sig selv behøver vel ikke være på bekostning af respekt og kærlighed til andre mennesker? Måske bliver det bare lige lidt for sort/hvidt til min smag.

Hvad er meningen?

Liv Strömquist virker på én gang stålsat besluttet på at give sin mening til kende, og samtidig lidt usikker på, hvad hun egentlig mener. I starten af bogen får man følelsen af, at Liv Strömquist har søgt svar på nogle af sine egne grublerier. Jo længere, man kommer i bogen, jo mere føles det, som om forfatteren allerede

inden bogens tilblivelse har kendt svarene på sine egne spørgsmål, og at bogen er en underbygning af de svar ved brug af henvisninger til forskellige lærde tekster og videnskabelige forsøg.

Min ydmyge mening er, at det er bogens første halvdel, der er bedst.

Her bliver en masse tanker sat i gang, og man følges med Liv i hendes undren og udforskning. I bogens anden halvdel bliver forfatterens egne meninger mere slagfærdige og sværere at kamuflere med filosofiske citater og uddrag fra akademiske afhandlinger.

Egentlig tror jeg, at det, Liv Strömquist er træt af, er at se og høre alle de gode råd, som at crossfit og yoga er vejen til lykken, hele tiden og alle steder. Men hvis man hygger sig med at dyrke crossfit eller yoga derhjemme uden at tage billeder af det eller fortælle det til nogen, så kan det vel sagtens føje til en mild dagligdagslykke. Man skal også huske, at vi er herrer og fruer over egne algoritmer. Der er ikke meget yoga og crossfit på mine timelines. Det er næsten alt sammen strikkeopskrifter, kattekillinger og billeder af Tom Selleck.

Oraklet taler er en bog, der desværre til tider fremstår en smule fordømmende overfor folk, der søger lykken gennem crossfit, yoga, plastikoperationer eller online eksponering. Men det er også en bog, som understreger den glimrende pointe, at lykken er lunefuld – og at gåsehud kommer, når man mindst venter det.

👉 Liv Strömquist, wellness, selvhjælp, self help

Signe Dagmar Herlevsen

FORRIGE ARTIKEL

[Fed streg i en flad fortælling](#)

NÆSTE ARTIKEL

[Billeddigter i eliteklasse](#)

MÅSKE KAN DU OGSÅ LIDE

15. janu

2

19. oktober 2023 af [Christine Reinwald](#)

0